

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: V. H. N.
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph. D.,
sídlem Karlovarská 87/130, Plzeň,

proti
žalované: Česká obchodní inspekce,
sídlem Štěpánská 567/15, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. ČOI 155480/21/O100/Bal/Št ze dne 7. 12. 2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je podnikatel, který měl v pronájmu prodejní prostory na tržnici AsiaMarkt v Rozvadově – Svaté Kateřině. Při kontrole České obchodní inspekce nebyl na tržnici zastížen, v jeho automobilu odstaveném u tržnice však byly nalezeny výrobky porušující práva duševního vlastnictví. Soud se tak musel zabývat tím, zda byl žalobce prodávajícím, zda byl jeho automobil provozovnou a zda žalobce odpovídá za to, že

v jeho provozovně jsou uskladněny padělky.

II. Řízení před správními orgány

2. Inspektorát České obchodní inspekce Plzeňský a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni rozhodnutím č. j. ČOI 111552/21/2200 ze dne 30. 8. 2021 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele tím, že jako prodávající dne 2. 10. 2020 porušil zákaz skladovat výrobky porušující práva duševního vlastnictví a podle § 15 odst. 1 písm. a) ve spoj. s § 10 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole. Tyto přestupky měly spočívat stručně řečeno v tom, že žalobce ve svém osobním automobilu na tržnici AsiaMarkt, kde provozoval svou podnikatelskou činnost, skladoval výrobky porušující práva duševního vlastnictví. Skutkovou podstatu druhého přestupku pak naplnil tím, že neposkytl inspektorátu nabývací doklady ke skladovaným výrobkům v určené lhůtě.
3. Proti rozhodnutí inspektorátu podal žalobce odvolání, o kterém rozhodla žalovaná rozhodnutím č. j. ČOI 155480/21/O100/Bal/Št ze dne 7. 12. 2021. Tímto rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí inspektorátu práce tak, že více upřesnila porušení právní povinnosti žalobce a snížila jeho pokutu na částku 150 000 Kč. Ve zbytku odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

III. Řízení před soudem

4. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou. V ní namítl, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav věci. Podnikatelskou činnost od března roku 2020 fakticky nevykonával. V den kontroly inspektorátu nebyl na tržnici přítomen, neboť byl ve výrobním závodu, kde pracoval na plný úvazek. Z podnikání neměl za rok 2020 žádné příjmy. Žalovaná také nesprávně uvedla místo parkování osobního automobilu žalobce, neboť ten se nacházel na vedlejším pozemku, nikoliv na parkovišti pro zákazníky tržnice. Automobil byl nepojízdný a žalovaný ho nemohl považovat za jeho provozovnu. Povinnosti podle zákona o provozu na pozemních komunikacích se na něj nevztahovaly, neboť automobil se nacházel na pozemku, který nebyl pozemní komunikací. Přestupku podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele se mohl dopustit pouze prodávající, kterým však on již v té době nebyl. Správní orgány tak při zjišťování skutkového stavu postupovaly zcela formalisticky. Pokutu považoval stále za nepřiměřeně vysokou a přísnou.
5. Žalovaná považovala zjištěný skutkový stav věci za dostatečný. V protokolu o ústním jednání ze dne 28. 5. 2021 žalobce inspektorátu sdělil, že na tržnici chodí prodávat pouze o víkend. S námitkou, že již delší dobu nevykoná podnikatelskou činnost, tedy žalovaná nesouhlasila. Žalovaná připustila, že se automobil nacházel na vedlejším pozemku. To však na situaci nic neměnilo, neboť žalobce má jako jeho provozovatel odpovědnost za jeho řádné užívání, s čímž souvisí i řada dalších povinností. Těch se nemohl zbavit tím, že automobil odstavil na vedlejší pozemek a neprováděl kontroly. Žalovaná měla za prokázané, že zjištěné padělky souvisely s podnikatelskou činností žalobce. Po zhodnocení všech okolností případů žalobce neshledala důvod pro další snižování uložené pokuty.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná. Soud nepřisvědčil žalobci v tom, že na něj nelze hledět na prodávajícího jen proto, že údajně již fakticky neprovozoval činnost a nedocházel na

tržnici, kde měl jako podnikatel pronajaté prodejní prostory. Dále pak soud shledal zákonným závěr správních orgánů, že odstavený automobil užívaný ke skladování zboží prodávaného na tržnici je součástí provozovny, stejně tak i závěr, že bylo povinností žalobce zabezpečit si automobil do té míry, aby v něm nebyly skladovány výrobky porušující práva duševního vlastnictví.

7. Příklad žalobce se do značné míry podobal případům jiných trhovců na tržnici AsiaMarkt v Rozvadově – Svaté Kateřině, které Krajský soud v Plzni již dříve soudil. V rozsudcích č. j. 30 A 147/2019-43 ze dne 10. 6. 2020, č. j. 77 A 47/2020-37 ze dne 30. 9. 2021 a č. j. 77 A 48/2020-33 ze dne 24. 4. 2022 se soud vyjádřil ke všem obecným otázkám podstatným pro posouzení věci. To je žalobci jistě známo prostřednictvím jeho zástupce, který v těchto věcech také zastupoval. Soud proto odkazuje na podrobné odůvodnění těchto rozhodnutí v obecné rovině výkladu, kdo je prodávající, zda je může být součástí provozovny i automobil zaparkovaný u tržnice a užívaný ke skladování zboží, popřípadě do jaké míry odpovídá provozovatel či vlastník automobilu za to, že do něj neznámá osoba v rámci konkurenčního boje údajně umístila výrobky porušující práva duševního vlastnictví.
8. Právní úvahy žalovaného vyjádřené v napadeném rozhodnutí odpovídají obecnému výkladu podanému soudem ve výše citovaných rozsudcích. Skutkové okolnosti případu žalobce správní orgány zjistily řádně a srozumitelným, logickým a na věc příslušným způsobem je podřadily rozhodnému právu. Tyto okolnosti byly vskutku do jisté míry netypické, neodůvodňovaly však jiný právní závěr.

Žalobce jako prodávající

9. Žalobce předně namítal, že není prodávajícím ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, protože fakticky nevykonával podnikatelskou činnost, na tržnici nedocházel a neprodával. Z důvodu pandemie nemoci COVID-19, zákazu prodeje a poklesu zájmu zákazníků si žalobce obstarával obživu závislou práci.
10. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele se pro účely tohoto zákona se rozumí prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby,
11. V návaznosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud ustáleně považuje za bezvýznamné, zda ta která osoba aktuálně prodává výrobky či poskytuje služby (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 117/2017-47 ze dne 29. 11. 2017). Proávajícím je tak pro účely § 24 odst. 7 zákona o ochraně spotřebitele rozumět podnikatele odpovědného za chod provozovny, tedy osobu, která disponuje užíváním právem k ní (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 5 As 23/2017-22 ze dne 27. 2. 2018).
12. Tento náhled není formalistický, naopak stále odpovídá okolnostem případu. Účelem zákazu skladovat výrobky porušující práva duševního vlastnictví je totiž především ochrana práv duševního vlastnictví a ochrana veřejného pořádku, ochrana spotřebitele je pouze odrazem tohoto prvotního účelu. Samotné skladování totiž spotřebitele neohrožuje přímo (teprve nabídka a prodej jej klamou), ale již přímo ohrožuje práva duševního vlastnictví a zároveň jde o dobře kontrolovatelnou fázi činnosti prodávajícího. Jestliže tedy podnikatel fakticky utlumí vlastní prodejní činnost kvůli působení vnějších vlivů, stále nemůže skladovat výrobky porušující práva duševního vlastnictví, které by následně po obnovení či zesílení činnosti opět nabízel

k prodeji.

13. V souzené věci byl žalobce *nesporně* podnikatelem, jeho aktuální předmět podnikání spočíval v prodeji výrobků na tržnici a za tím účelem měl na tržnici pronajaté prostory. Zda tyto výrobky aktuálně i prodával, je tak lhostejné. Nehledě na to, žalobce ve skutečnosti ani neprokázal, že podnikatelskou činnost fakticky přestal vykonávat. Správní orgány v této souvislosti správně poukázaly na jeho nejednoznačné vyjádření při jednání před správním orgánem dne 28. 5. 2021 (žalobce uvedl, že si nepamatuje, kdy na tržnici byl naposledy, ale zároveň uvedl, že prodává o víkendech).

Automobil jako provozovna

14. Druhým okruhem námitek žalobce zpochybnil, že by automobil bylo možné považovat za součást provozovny. K tomu soud odkazuje na své předchozí rozsudky, z nichž plyne, že na tržnici AsiaMarkt je běžnou praxí, že prodejci skladují zboží mimo prodejní stánky právě v odstavených automobilech, popřípadě je v těchto automobilech schovávají před úředními osobami prodávajícími kontrolu provozoven. Ze správního spisu plyne, že i v souzené věci se na této obvyklé praxi nic nezměnilo – podle monitoringu prostor tržnice před vlastní kontrolou bylo zjištěno, že prodávající vynáší zboží ze zaparkovaných vozidel do přilehlých provozoven. Zaparkovaná vozidla tak fakticky plní funkci skladovacích prostor pro jednotlivé prodejní jednotky (srov. protokol o monitoringu prostor tržnice ze dne 1. 10. 2020).
15. Proto soud opakuje, že provozovnou je jakýkoli prostor sloužící nějaké činnosti, která je součástí provozování živnosti. Pokud tedy žalobce ve vozidle, které bylo umístěno u tržnice, skladoval zboží, jde o součást jeho provozovny (srov. odst. 27 rozsudku č. j. 30 A 147/2019-43).
16. Nejsou důvodné námitky, že živnost fakticky neprovozoval, a že vozidlo bylo od prodejních jednotek vzdáleno tak, že na něj neviděl. K významu faktické činnosti soud odkazuje na výše uvedené – skladování za účelem prodeje v budoucnu je stále součástí činnosti prodávajícího. Nemění to nic ani na tom, že takový sklad je součástí provozovny. Žalobce ostatně ani blíže nevysvětlil, co se mění na povaze skladu jen tím, že na něj z hlavní části provozovny není vidět, popřípadě tím, že jsou v něm uloženy věci k budoucímu prodeji.
17. Protože věci v automobilu žalobce byly zjevně uloženy za účelem jejich použití na tržnici, jak způsobem uložení, tak z hlediska běžné praxe na tržnici, jde o skladování v prostoru, který je třeba považovat za součást provozovny.

Odpovědnost žalobce za automobil, který je součástí provozovny

18. Poslední skupinou námitek žalobce zpochybnil, že odpovídá za zboží uložené v automobilu. Podle jeho mínění nebylo prokázáno, že tam zboží umístil, a neměl důvod ani povinnost se o tento automobil starat. V tom ohledu by tak automobil ani nebyl součástí jeho provozovny a uložení výrobků porušujících práva duševního vlastnictví je součástí konkurenčního boje na tržnici. Skutkové okolnosti případu se zde opět mírně odlišují od výše odkazovaných věcí. V nyní souzené věci totiž nebylo přímo prokázáno, že by zboží uložené v automobilu žalobce bylo jeho vlastní. Opět však nejde o odlišnost podstatnou pro jiné posouzení. Pro posouzení odpovědnosti za přestupek totiž není podstatné, zda jde o vlastní zboží žalobce či zda ho do automobilu uskladnil on.
19. Odpovědnost prodávajícího vznikající na základě zákona o ochraně spotřebitele, je

odpovědností objektivní (srov. i cit. rozsudek č. j. 5 As 23/2017-22). Jestliže je odpovědnost za delikt objektivní, pak se jedná o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění. Odpovědnosti se lze v takovém případě zprostit tehdy, prokáže-li zaměstnavatel naplnění důvodů pro liberaci.

20. Podmínky liberace obecně stanoví § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle kterého právnická osoba za přestupek neodpovídá, *jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila*. Osoba, která se chce dovolávat liberačního důvodu, proto musí prokázat, že provedla technicky a finančně možná opatření způsobila účinně zabránit porušení zákona (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 As 195/2018-27 ze dne 21. 8. 2018, č. j. 1 As 299/2018-31 ze dne 17. 1. 2019). Stejný náhled se uplatní i na podnikající fyzické osoby (§ 23 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky).
21. Protože v provozovně žalobce byly nalezeny výrobky porušující práva duševního vlastnictví, bylo na něm, aby prokázal, co všechno učinil k zabránění přestupku. Žalobce ovšem nijak neprokazoval, že by vynaložil jakékoliv, natožpak veškeré možné úsilí směrem k tomu, aby ke skladování padělaného zboží v jeho vozidlu zaparkovaném v blízkosti jeho provozovny (prodejních jednotkách) nedocházelo. Právě naopak uvedl, že se o vozidlo dlouhodobě nestaral a nezajímal. Takové jednání je lhostejné a krajně neodpovědné právě ve vztahu k údajnému nekalému konkurenčnímu boji. Jestliže na tržnici běžně dochází k tomu, že jednotliví prodávající podstrkávají padělky do provozoven ostatních, aby je poškodili, vyžaduje to od žalobce jako podnikatele právě zvýšenou obezřetnost a starost o jeho vlastní prostory. Lhostejnost žalobce by v tomto ohledu byla značně nelogická.
22. V souzené věci, tak jako ve věcech předchozích, však žádný konkurenční boj této formy na tržnici AsiaMarkt prokázán nebyl. S ohledem na okolnosti to lze považovat za nepravděpodobné, protože automobil žalobce byl nepoškozený a uzamčený, zboží zabaleno k řádnému skladování. Uložení zboží tedy sloužilo spíše k následnému běžnému prodeji, než k poškození žalobce. I za toho stavu však lhostejnost žalobce vylučuje, že by se mohl odpovědnosti za přestupek zprostit. Z hlediska podmínek liberace lze uvést, že žalobce nevynaložil úsilí prakticky žádné, natož aby *sám prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat*.

Přiměřenost trestu

23. Závěrem žalobce namítl, že uložená pokuta je nepřiměřeně přísná, protože žalovaný nedostatečně zohlednil ekonomické a osobní poměry žalobce. Bližší úvahy v rámci vlastního obsahu žaloby (k tomu níže) žalobce neuvedl.
24. Protože podrobnost a kvalita žaloby předurčují rozsah a intenzitu přezkumné činnosti soudu i nezbytný rozsah odůvodnění jeho rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS), soud pouze obecně konstatuje, že žalovaná posouzením okolností rozhodných pro uložení trestu poměrně důkladně zabývala na str. 8–10 napadeného rozhodnutí. Oproti prvostupňovému rozhodnutí snížila úhrnnou pokutu z částky 195 000 Kč na 150 000 Kč s přihlédnutím k nižšímu výkonu hospodářství a předpokládatelné horší finanční situaci domácností v důsledku pandemie nemoci COVID-19. K výraznějšímu snížení pokuty žalovaná nepřistoupila vzhledem k velkému množství zajištěných padělků (536 ks) a rovněž

k tomu, že podnikatelská činnost není jediným zdrojem obživy žalobce

25. Tuto úvahu soud hodnotí jako srozumitelnou, logickou a na věc přiléhavou. Žalovaný tedy meze správního uvážení nepřekročil, ani je nezneužil. Nejsou pak důvody pro moderaci trestu, neboť žalobce neprokázal úplně své majetkové poměry. Tak jako ve správním řízení doložil jen některé důkazy k příjmům, aniž by bylo zřejmé, jaký má žalobce stav na účtech či jiný majetek. Za toho stavu nelze konstatovat, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši.
26. Soud nepřehlédl, že žalobce uplatnil o něco konkrétnější tvrzení o svých poměrech v rámci svého návrhu na přiznání odkladného účinku žalobce. Podle obsahu však zjevně jde o součást tohoto procesního návrhu, nejde o součást žalobních bodů (koncipovaných ostatně právním profesionálem). K této argumentaci proto soud při přezkumu *v rámci žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) nepřihlédl, byť jsou mu známa rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který při posuzování věci samé v některých případech více či méně přihlíží i k tomu, co žalobce uvedl v procesním návrhu mimo věc samou, tj. mimo žalobní body (srov. např. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 112/2020-46 ze dne 20. 8. 2020 a odst. 21–26 rozsudku KS v Plzni č. j. 60 Az 15/2020-116 ze dne 28. 6. 2021).

Ke zbylým námitkám žalobce a úvahám žalovaného

27. Soud tedy shledal, že správní orgány zjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu pro závěr o odpovědnosti žalobce za spáchání přestupku i pro uložení odpovídajícího trestu. Nebyl proto důvod, aby inspektorát doplňoval dokazování např. o vyjádření provozovatele obchodního centra či o kamerové záznamy z tržnice. Žalobce, ač byl poučen o právu navrhnout důkazy, nad rámec svého výslechu při ústním jednání žádný důkazní návrh neučinil, resp. ani neuvedl konkrétní skutková tvrzení, ke kterým by mělo další případné dokazování směřovat. Soud proto hodnotí důkazy zmíněné v žalobě a navržené k provedení i v řízení o žalobě jako nadbytečné.
28. Významnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí i žalobní argumentace tvoří úvahy o povinnosti žalobce jako provozovatele vozidla zabezpečit vozidlo před vniknutím. Pro založení přestupkové odpovědnosti žalobce podle zákona o ochraně spotřebitele ovšem dostačují ustanovení tohoto zákona, soud se proto nezabýval tím, zda a v jaké míře na vztahy mezi žalobcem a jeho automobilem dopadají i předpisy z oblasti provozu na pozemních komunikacích. Pro rozhodnutí věci by to nic nepřineslo.
29. Totéž platí i polemika žalobce ohledně toho, jak zohledňovat duplicitní zápisy živnostenského rejstříku k provozovně – prodejně jednotce D 44. Nad rámec nejasnosti o této konkrétní provozovně nebylo sporu, že žalobce měl na tržnici i jiné provozovny. Úvahy správních orgánů i skutková věta výrokové části rozhodnutí tak bez dalšího obstojí, aniž by mohlo být dotčeno právo žalobce na obhajobu či zákaz dvojího trestání. K tomu ostatně žalobce argumentaci ani nevedl.

V. Závěr

30. Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. září 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu